

Еремия.

(Съда и продължава съ същия тонъ) Да, да — трѣбваше да бъдешъ тамъ за да прѣживѣешъ единъ моментъ, който рѣдко се случва само за онова сърдце, що дълго е блѣнувало подъ свой покривъ безъ да надниква другадѣ. — Ахъ! То бѣ небивала рѣчь!

Бистра.

И всички го изслушаха до край?

Еремия.

Всички! И каква картина! Чиститѣ, ония които наистина дошле да се молятъ — плачеха; а *ти*, кликата, уборили глави и само стрѣлкатъ негодующи погледи отъ врѣме на врѣме.

Бистра.

А да ли това голѣмо възбуждение на противниците нѣма да подѣйствиува на дѣда. За миналата рѣчь имаше толкова неприятности.

Еремия.

Сигуръ ще го наежатъ още повече, защото всѣка борба има по единъ мотивъ, който тласка все по-напрѣдъ и по-напрѣдъ, както вълнитѣ на морето при приливъ. И колкото мотива е по-общечовѣшки, етиченъ, колкото по-близо засѣга душата на бореца — толкова енергията и вѣрата сж неизчерпаеми. А кажи ми, има ли по-възвишена етика отъ тази, която е написана съ кръвта на подтиснатитѣ, онеправданитѣ, има ли зло по-отвратително отъ това, което безогледно гълта на около си всичко чуждо!

Бистра.

Да, само дано се не умори, дано отива все тѣй смѣло!